

antagne virkelige Værdi, og der paalægges Kommunalstat derefter. Hver Gang der kommer et saadant samfundsnyttigt Arbejde frem i Nærheden, f. Eks. af en Jærnbane-station, faar det offentlige Part i den Indtægt, her fremkommer, og som Samfundet i Virkeligheden ogsaa faaber. Det forekommer mig, at det Stattesystem, som er baseret dels paa ubevægelige Skatter og dels paa foranderlige Skatter paa faste Ejendomme, burde der stræbes hen til. Jeg skal kortelig komme til de Indvendinger, der kunne gøres mod disse Skatter. Man har for Kjøbenhavns Vedkommende indvendt, at man vilde drive Skatteyderne bort, naar man vilde forhøje Skatteprocenten, og navnlig hvis man gik til en proportional Indkomststat selv inden for moderate Grænser; men der vil jeg tillade mig at tro, at naar den kun vedtages for et eller to Aar, kan der ikke være nogen store Fare derved. Nogle enkelte kunne ganske vist indrette sig paa at bo andre Steder for at undgaa den forøgede Indkomststat; men som rent midlertidig Stat tror jeg ikke, at man efter en større Maalestok vil søge at undgaa den. Der kan være en eller anden Landejendomsbesidder, som af den Grund vil blive længere ude paa Landet; men det vil neppe have nogen større Betydning, det vil kun have nogen praktisk Betydning for Forholdet mellem Kjøbenhavn og Frederiksberg, men dette tror jeg dog ikke, man behøver at være saa bange for; thi Frederiksberg Kommune vil vist forstaa at følge med i den Henseende, idet den jo har sit Raadighed gennem Formue- og Vejligheidsstaten. Der er en anden Indvending, som er fremsført, nemlig den, at det skulde udvikle sig til en Art Plyndringsystem af de store Indtægter; men jeg tilstaa, at jeg kan ikke nære den Frygt i saa høj Grad. Det er utvivlsomt, at under revolutionære, og endnu mere under helt anarkistiske Tilstande, vil man forsøge at tage overhovedet, hvad man kan faa; men da er jo ogsaa den almindelige Orden og den almindelige Magtfordeling suspenderet, og saa bryder man sig jo i Grunden ikke noget om, paa hvad Maade man tager det; men under de nærværende Forhold kan et saadant System jo ikke benyttes uden videre til at „plyndre“, for at bruge dette Udtryk, og det forekommer mig, at naar man virkelig skal undgaa den Ulyst, der kan være hos en stor Del af Publikum, til at lægge en utilbørlig Vægt paa at faa Stat af de store Indtægter, saa imødegaa den i Virkeligheden bedst ved at man gør, hvad man i og for sig anser for at være rigtigt og retfærdigt. Og anser man det

naturligt, rigtigt og retfærdigt, at der betales forholdsvis større Stat for større Indtægter, saa tror jeg, man lettere kan holde fast ved en moderat Proportion for disse, end man vilde kunne holde fast ved en uforanderlig Stat, som man maa erkende ikke at være retfærdig. Det ærede sidste Medlem, som talte, fremhævede, at en Forhøjelse af Indkomstskatten var ubillig, bl. a. af den Grund, at der ikke var skelnet mellem den Indtægt, som høves af Kapital, og den Indtægt, som høves af Arbejde. Det er fuldstændig rigtigt, og naar man kommer til en virkelig Reform af Indkomstskatten, maa man ogsaa komme til en Reform i den Henseende; men for et kortere Næremaal og for en moderat Forøgelse kan denne Indvending dog ikke gøres gældende derimod.

Jeg skal endnu dog tillade mig at nævne, at naar der er fremhævet saa ofte, at det er aldeles nødvendigt, at Kjøbenhavn faar denne Indtægt, saa skal jeg vel ikke bestride det, men jeg tillader mig dog at tro, at paa adskillige Omraader har man ligesom Staten været noget tilbøjeligere til at give Penge ud, end strengt taget var nødvendigt. Der er f. Eks. den bekendte Anstalt, som blev bygget ved Falkoneralleen, eller hvor det nu var, som jo var saa flot bygget, at man maatte benytte den til noget helt andet, end den var bestemt til. Der er dernæst Skolerne — og her staar det for mig saaledes, at naar man indretter Skoler og sligt, for at den fattigere Del af Befolkningen kan faa gratis Skolegang eller anden gratis Hjælp for deres Børn, saa er der noget urimeligt i tillige at gøre disse Skolebygninger og andre Bygninger til Mønstre i enhver Henseende; det forekommer mig, at det er en Modsigelse, at samtidig med at der ydes en Hjælp, denne Hjælp da skal være rigeligere og større end det som de, der netop skulle yde denne Hjælp, selv kunne opnaa. Den største Part af Kjøbenhavns Skatteyderne maa sende sine Børn i Skoler, hvor de maa betale Skolepenge i dyre Domme, men hvor de aldeles ikke have de hygiejniske Behageligheder, de Rumforhold o. s. v. — ikke at tale om de smukke Facader — som de Skoler have, hvor netop de, der ikke betale, sende deres Børn hen. Jeg kan ikke se andet, end at man vender Tingene noget paa Hovedet i denne Henseende, og det bliver noget lignende som det, der bliver paastaet om en Fattighovmester i Kjøbenhavn, nemlig at denne en Gang skal have udtalt, at han stræbte efter, at ingen af de Børn, der vare under hans Forplejning, skulde i nogen Henseende komme til at staa tilbage for andre,